

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob01val-shoot-idm139811113246192/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

gjører ikke Eders Lever sort imod hans Vilje! Thi den, Herren vil nedslaa, den knuses, den Herren vil oprejse, lever i Tryghed. Og han er den, som haver mange Veje at føre os ud af Farlighedens Ørker og Vildnisse; eller kan han ikke vende Fjendens Hjærte, eller lod han ikke den Dødsengle gaa gjennem Sancheribs Lejr, eller have I forgjæt' det røde Havs svælgende Vande eller Kong Pharaos hastige Undergang? . . .“

Her blev Jesper Kiim afbrudt.

Hoben havde hørt temmelig roligt paa ham; kun ude fra de yderste Rækker havde der nu og da lydt en dæmpet, truende Mumen. Saa var det Mette Sennopskvindes skarpe Røst skingrede ind imod ham: „Hu, din Helvedesgast! vil du tie den sorte Hund du er! — hør intet paa ham, det er svenske Penge, der tal' udaf hans Mund.“

Der blev et Øjeblik ganske stille, men saa brød Larmen løs; Haansord, Eder og Forbandelser skyllede ned over ham. Han forsøgte at tale, men da blev Raabene endnu stærkere og de nærmest ved Trappen trængte truende op imod ham. En hvidhaaret, lille Mand, lige foran, der hele Tiden havde grædt under Talen, stak nu rasende efter ham med sin lange, sølvknappede Stok.

„Ned med ham!“ raabtes der, „ned med ham! han skal kalde igjen hvad han har sagt, han skal tilstaa hvad han har faaet for at beføre os. Ned med ham! lad os faa ham her

ned til Geständniss! vi skal nok plukke det ud af ham.“

„Han skal i Kjælderen, skal han,“ raabte andre, „han skal i Raadstukjælderen. Lang ham ned! lang ham ned!“

Et Par stærke Karle havde allerede Tag i ham. Den Ulykkelige klamrede sig fast til Trappens Trærækværk; saa spændte de haade det og ham ned paa Gaden, ned blandt Mængden. Han blev modtaget med Spark og Næveslag. Kærlinger rev ham i Haar og Klæder, saa smaa Dreng, der stode med deres Fader i Haanden og saae til, hoppede af Fornøjelse.

„Lad Mette komme frem!“ raabtes der bagved, „gaa tilside; tilside! Mette skal tage ham i Forhør.“

Mette kom frem. „Vil han tage sin Djævels-Præk i sig igjen? vil han Mester Lurifas?“

„Aldrig, aldrig! En skal adlyde Gud mer' end som Mennesken', som skreven staar.“

„Skal En det!“ sagde Mette og tog sin Trætøffel af og truede ham med, „men Mennesken' har Trætøfler, har de, og du est en Satans Soldknægt og intet Vorherres; jeg skal slaa dig, skal jeg, saa din Hjerne skal sidde paa Muren næst herved;“ og hun slog ham med Tøffelen.

„Forsynd Jer intet, Mette!“ stønnede Magisteren.

„Saa skal da ogsaa den Slemme!“ hvinede hun.